

Nu samlede Scarpia og hans følge sig omkring en fordybning midt i salens gulv. Monorfferne løsnede rebene om kurvene, og imens stod Scarpia og bankede utålmodigt med staven i gulvet, hvad der fik monorfferne til at kludre med knuderne.

Så snart lågene var taget af kurvene, snoede gule slanger sig ud over kanten, rakte sig søgende i vejret, skød derefter frem og gled ned på gulvet. Elycia mærkede en gysen løbe gennem sig. Men Lanotte havde tag på slanger. Hun bøjede sig over dem og hvædede, så de lynhurtigt trak sig tilbage i kurvene, hvor de vred sig mellem hinanden som maddiker i et ådsel.

Scarpia rakte sin stav ind over fordybningen, og alle i hans følge veg tilbage. Han råbte en besværgelse, der lød, som om han udtalte en latinsk remse bagfra, og stemmen rungede i hele salen. Nu skød et hvidt lys ud fra staven og lagde sig som en bræmme omkring den, men derefter blev det hvide lys brudt af et sort lys, der i pulsslag trængte ud af staven som mørke lyn. Lyset bølgede om staven som i en vifte af hvidt og sort, og det var så uhyggeligt, at Elycia begyndte at fryse i sit våde tøj.

Nu var der noget, der bevægede sig nede i hullet. Et stort sort slangeagtigt hoved skød op og rettede et par gule øjne mod Scarpia. Han gjorde en bevægelse med staven, hvorpå dyret skød sin lange hals op af hullet, så hovedet rejste sig højt op i hvælvingen. Rædselsslagen hoppede Snurre op i Elycias favn. Elycia stirrede på Virtus, hans læber formede uden lyd det samme ord, som løb gennem hendes hoved:

– Lindorm ...?!

Dyrets hoved vajede i takt med Scarpias sorte stav, og nu råbte han en mere forståelig kommando:

– *Af lindormens bringe, lad ilden springe!*

Sorte lyn sprang igen ud af staven. Lindormen prustede, og sort røg sivede ud af dens næsebor. Scarpia gentog sin kommando, og nu brølede lindormen, så det vibrerede i klippen.